

Chương 406: Hiệp Sĩ Hộ Mệnh

(Số từ: 3733)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

18:45 PM 07/05/2023

—Ba ngày sau.

Tôi đang xem một buổi lễ tại Cung điện Trung tâm Tetra của Thủ đô Hoàng gia Emperatos.

-Thần Mặt Trăng vĩ đại và đáng kính, một trong năm người bảo vệ của thế giới, và người giám sát khoảng không. Tông đồ của Mensis, và vị cứu tinh của nhân loại đã đánh bại Ma vương Valier độc ác, dòng máu của Ragan Artorius...

Giáo hoàng của Giáo hội Mensis đọc thuộc lòng không ngừng trong một thực tế ảo khổng lồ, đối mặt với một cô gái đang quỳ trước mặt ông ta.

Charlotte de Gradias, đứng trước mặt ông ta trong bộ áo dài và áo choàng.

Mặc áo choàng đỏ và quỳ gối trong bộ trang phục hiệp sĩ, tôi quan sát Ellen Artorius từ trong nhóm đại diện.

Tôi không bao giờ mong đợi nó trở thành như thế này.

Lễ đính hôn không bao giờ được công bố, vì vậy bây giờ nó như thể nó chưa bao giờ xảy ra.

Thay vì tôi trở thành hôn phu của Charlotte, Ellen trở thành một hiệp sĩ hoàng gia phục vụ Charlotte với tư cách là Hiệp sĩ của cô ấy.

Điều này đảm bảo an toàn cho Charlotte.

Giống như Ellen, người đã thu hút sự chú ý, tôi cũng được mời đến buổi lễ này và đang thu hút sự chú ý với tư cách là chủ sở hữu mới của Alsbringer.

Tuy nhiên, tất nhiên, Ellen nhận được nhiều sự chú ý hơn tôi.

Nó không thể khác được.

Sự tồn tại tuyệt mật của em gái Ragan Artorius xuất hiện đồng thời với tư cách là một hiệp sĩ hộ vệ hoàng gia.

Nhiều quan chức cấp cao có mặt nhìn Ellen với vẻ kính sợ xen lẫn.

Trong số những người theo dõi buổi lễ có Hoàng đế và Bertus de Gradias.

Bertus và tôi thoáng chạm mắt nhau.

Anh khẽ nhún vai.

Hắn không ngờ mọi chuyện lại thành ra thế này sao?

Nhưng Bertus không có biểu hiện khó chịu.

Rốt cuộc, tôi đứng về phía hoàng gia, cho dù tôi có đính hôn với Charlotte hay không.

Trên hết, Ellen Artorius đã được thêm vào.

Từ góc độ trở thành chủ nhân của hoàng gia, tình hình này không thể tệ được. Ngoài ra còn có một lá bài ẩn có thể lật đổ Charlotte bất cứ lúc nào, vì vậy không có khả năng Charlotte trở thành đối thủ nguy hiểm trong tương lai.

Tình hình cuối cùng đảm bảo an toàn cho Charlotte, và Đế chế nhận được sự hỗ trợ của hai anh hùng.

Trở thành anh hùng của Đế quốc và bảo vệ hoàng gia với tư cách anh hùng là hai vấn đề hoàn toàn khác nhau.

Sự ủng hộ đông đảo của người dân sẽ được bổ sung cho hoàng gia, và với sức mạnh đó, Đế chế, vốn có lý lẽ vững chắc, sẽ có được tính hợp pháp tuyệt đối.

Anh hùng là người bảo vệ nhân loại, và Ragan Artorius đã giết Ma vương để bảo vệ nhân loại.

Và, em gái của anh hùng bảo vệ Đế quốc.

Điều này có nghĩa là Đế chế đã đạt được tính hợp pháp đến mức có thể nói là đại diện cho nhân loại.

Chống đế quốc trở thành phản nhân loại.

Đế quốc rất nhanh đã trở thành luân thường đạo lý, Hoàng đế lời nói không còn là pháp luật, mà là đạo đức.

Sức mạnh đế quốc, được củng cố bởi chiến thắng trong Chiến Tranh Nhân Ma, hơi dao động khi nó cho phép một số cuộc tấn công từ Ma Vương.

Tuy nhiên, nhân loại đoàn kết vì sợ hãi Ma vương, và biểu tượng của đế chế, đại diện cho ý chí của nhân loại thống nhất, đã nhận được sự ủng hộ của anh hùng và thậm chí còn trở nên mạnh mẽ hơn.

Đế chế cần Ma vương.

Và Bertus cần Ma vương.

Giáo hoàng của giáo hội Mensis đọc tất cả các tài liệu, và Charlotte nâng lên hạ xuống thanh kiếm sáng loáng màu trắng bạc trên vai của Ellen.

Ellen trở thành hiệp sĩ của Charlotte.

Tuy nhiên, điều quan trọng nhất là nhanh chóng tìm ra tín đồ của Ma Thần.

Họ có thể cố gắng giết Olivia và Ellen, tuyên bố sẽ loại bỏ mối đe dọa từ Ma vương.

*Vỗ tay

Vào cuối buổi lễ bổ nhiệm của Hoàng đế, không phải với tư cách là một hiệp sĩ bình thường mà là một hiệp sĩ hộ vệ hoàng gia, tiếng vỗ tay vang vọng khắp cung điện.

Với điều này, tôi đã không phải đính hôn với Charlotte.

Tuy nhiên, vì điều này, đế chế đã tiết lộ ba bí mật quan trọng cho thế giới.

—Quán quân của Als, Reinhardt.

—Quán quân của Towan, Olivia Lanze.

—Và em gái của Anh hùng, Tông đồ của Mensis, Ellen Artorius.

Cả ba sẽ trở nên nổi tiếng khắp lục địa.

***

Đương nhiên, Temple đang hỗn loạn.

Tin tức rằng em gái của vị cứu tinh của nhân loại, Ragan Artorius, đã được ghi danh vào Royal Class dành cho sinh viên năm hai, lan truyền sau chủ nhân của Alsbringer.

Hơn thế nữa:

-Cô ấy là người chiến thắng trong cuộc thi Miss Temple năm ngoái! Cô ấy là em gái của Artorius!

-Thật sao?!

-Không hiểu sao...cô ấy có vẻ không giống người thường.

-Đúng rồi.

Ellen chắc chắn đã trở thành một thần tượng thậm chí còn vĩ đại hơn cả Reinhardt do lịch sử giành giải Miss Temple của cô ấy.

-Hiệp sĩ hộ mệnh của Công chúa?

-Cả hai đều học cùng Royal Class năm hai.

-Không phải cậu ấy cũng học năm hai sao? Reinhardt!

-Vâng vâng. Đúng rồi.

Không chỉ toàn bộ Temple bị đảo lộn, mà điều tương tự cũng đúng với chính Royal Class.

Khi nghe tin Ellen chọn Charlotte làm chủ nhân, mặt Harriet tái mét.

"Vây, điều đó có nghĩa là... nó có thể?"

Thật không thể tưởng tượng được trước khi điều này xảy ra, nhưng sau khi nghe về nghi lễ hiệp sĩ hộ mệnh, Harriet dường như đã hiểu tại sao Ellen lại đưa ra quyết định như vậy.

"Không có lý do gì không thể."

"Ellen... sẽ rất nguy hiểm... chắc chắn..."

Công việc của Reinhardt rất quan trọng đối với Harriet, nhưng công việc của Ellen cũng vậy.

Biết rằng điều này sẽ khiến Ellen gặp nguy hiểm, Harriet đã cố kìm nước mắt khi nắm tay Ellen.

Ellen nắm tay Harriet và gật đầu chắc nịch.

"Không sao đâu."

Ellen nhìn Harriet.

"Đế quốc sẽ bảo vệ tớ, và Reinhardt ở đây, Liana ở đây, Adelia ở đây, và..."

Ellen nhìn Harriet với ánh mắt đầy tin tưởng.

"Cậu cũng ở đây."

Không một chút nghi ngờ trong mắt Ellen khi cô tin rằng mọi người sẽ bảo vệ mình.

"...Vâng, Ellen."

Harriet lặng lẽ ôm Ellen, và Ellen ôm lại Harriet.

Harriet đã biết, nhưng phản ứng của các bạn cùng lớp khác rất ngạc nhiên.

"Đó là một bí mật quá lớn để nói rằng thật đáng thất vọng khi cậu giữ bí mật đó."

"Đúng rồi..."

Liana và Adelia nhìn Ellen nói.

"Tớ vẫn xin lỗi. Tớ đã có thể nói với các cậu."

"Không sao đâu. Thật tốt khi có một cô em gái như thế này, một cô em gái xinh đẹp và tuyệt vời, đối với Anh hùng, phải không?"

Liana dường như không bị tổn thương, mà khá ngạc nhiên là cô ấy có vẻ hạnh phúc. Adelia cảm thấy xấu hổ vì Ellen, người mà cô luôn cảm thấy hơi khó gần, giờ dường như còn ấn tượng hơn.

"Cô là gì... cô là... em gái... của Artorius?"

"Đúng."

Olivia, người thỉnh thoảng đến thăm Temple, cũng rất hoang mang khi biết danh tính của Ellen.

"...Tôi đoán tôi có thể tin được vì cô quá thô lỗ."

"Cái gì?"

Olivia nhìn chăm chăm vào Ellen, rồi tặc lưỡi khi ôm cô ấy.

*Wham!

"!"

"Bất quá, lần này kouhai lỗ mǎng thật là đáng yêu."

“Ugh! Ugh!”

Ellen, vùi trong vòng tay của Olivia và vùng vẫy, dường như không thể thoát khỏi vòng tay của Olivia.

Không còn nghi ngờ gì nữa, hành động của Ellen đóng vai trò quyết định trong việc hủy bỏ hôn ước của Reinhardt.

“...Cô đang làm gì thế?”

Một lúc sau, một Ellen đỏ bừng lấy lại hơi thở. Olivia cố chọc vào má Ellen, nhưng Ellen tránh được bằng một cử chỉ đơn giản.

"Người ta nói tiền sẽ thuộc về ai bắt được nó. Heh."

Mặc dù Ellen tuyên bố mình là Hiệp sĩ hộ mệnh, Reinhardt dường như coi cô là của mình. Olivia vẫy tay với một nụ cười nhếch mép.

"Tôi đang bận, vậy tôi đi đây! Nghĩ xem cô muốn ăn gì! Tôi sẽ đãi cô một bữa đặc biệt một lần!"

"Tôi không muốn."

“Được, vậy thôi.”

Olivia vội vã rời khỏi Temple, không biết cô ấy có việc gì gấp phải làm hay không. Ellen lặng lẽ nhìn cô ra đi.

Ellen chỉ nghe nói rằng cô ấy làm việc với tư cách là Điều tra viên, nhưng cô ấy không biết chính xác mình đang làm gì.

Tuy nhiên, Ellen nghĩ rằng cái bóng lơ mờ trên lưng cô ấy bằng cách nào đó trông tối hơn nhiều. Phản ứng của toàn bộ Royal Class đã thay đổi đáng kể.

Sinh viên năm hai điềm tĩnh và tài năng, người thực sự là chủ sở hữu của Lament và em trai của Artorius, đã trở nên nổi tiếng. Các sinh viên năm nhất không chỉ bị sốc khi biết rằng họ có hai senpai không thể chạm tới vào năm thứ hai, mà họ còn gửi những ánh mắt gần như tôn kính.

Tất nhiên rồi.

Một cái gì đó rất quan trọng cũng đã thay đổi.

Nhận được vị trí Hiệp sĩ hộ mệnh, Ellen vẫn còn là một sinh viên, nhưng cô ấy đã trở thành một hiệp sĩ. Hơn nữa, cô đã trở thành một hiệp sĩ cấp cao với quyền hạn và sức mạnh đáng kể với tư cách là người bảo vệ hoàng gia.

Tất nhiên, Ellen không có hứng thú với những thứ như vậy.

Điều quan trọng là mối quan hệ giữa Ellen và Charlotte.

Ngay từ đầu, Ellen và Charlotte đã không đặc biệt thân thiết. Họ không phải bạn cũng không phải kẻ thù, với Reinhardt là điểm chung duy nhất giữa họ.

Tuy nhiên, mối quan hệ giữa hai người đã được thiết lập lại với tư cách là hiệp sĩ hộ vệ và Công chúa, nửa tự nguyện và nửa vô tình.

Vì vậy, dù muốn hay không, cả hai đã trở thành một mối quan hệ thứ bậc.

"Ellen."

"Vâng?"

"Cô nên gọi ta là Công chúa."

"Đây là Temple."

Những lời của Ellen, nói rằng cấp bậc là vô nghĩa trong Temple và do đó mối quan hệ giữa Công chúa và hiệp sĩ cũng vô nghĩa, đôi khi đúng tùy thuộc vào tình huống.

Nhưng Charlotte nhìn Ellen với đôi mắt mở to.

"Cô sẽ gọi tôi là Công chúa khi chúng ta tốt nghiệp chứ?"

"Tôi nghĩ vậy."

Charlotte chăm chú nhìn Ellen trước câu trả lời ử rĩ của cô ấy.

"....."

"....."

Ellen thậm chí không có một chút lòng trung thành với Charlotte.

Cô ấy đã tiết lộ danh tính của mình và trở thành một hiệp sĩ, với ý định đạt được danh tiếng lớn hơn và chấp nhận nguy hiểm thay cho Reinhardt,

người không chỉ đang trên bờ vực của một cuộc giao chiến mà còn là một tình huống nguy hiểm đến tính mạng.

Charlotte cũng không khác.

Cô ấy không tin tưởng cá nhân vào Ellen, và chỉ đồng ý với yêu cầu của Ellen vì cảm thấy tội lỗi vì đã hy sinh quá nhiều cho Reinhardt.

Vì vậy, mặc dù có vẻ như việc hậu duệ của anh hùng hỗ trợ để chế từ xa có ảnh hưởng rất lớn, nhưng trên thực tế, mối quan hệ giữa hai người đã trở nên tồi tệ hơn cả mối quan hệ của một người nhìn một con gà nhỏ.

Đối với Ellen, Charlotte là người gần như đã cướp đi Reinhardt.

Đối với Charlotte, Ellen là người mà Reinhardt dành nhiều sự quan tâm nhất.

Vì thế.

Không ai trong số họ có thể thích nhau sau khi vượt qua những tình huống nhất định.

“Cô không biết tôi nhượng bộ rất nhiều sao? Cô không thể cảm kích một chút sao?”

“Tôi rất biết ơn. Đó là lý do tại sao tôi trở thành hiệp sĩ của cô.”

Cả Charlotte và Ellen đều đã có một số nhượng bộ.

Charlotte, người có thể có Reinhardt nếu cô ấy im lặng, đã nhượng bộ bằng cách không làm như vậy, và Ellen, người đã mạo hiểm trở thành mục tiêu của lực lượng Ma giới bằng cách tiết lộ mình là em gái của anh hùng và ủng hộ đế chế, cũng đã nhượng bộ.

Charlotte đã từ bỏ tương lai của mình, và Ellen đã quyết định bảo vệ đế chế, ngay cả khi tính mạng của cô bị đe dọa.

Vì vậy, nói đúng ra, hai người không nợ nhau, mà là trao đổi một cái gì đó.

Hơn nữa, trong khi Ellen không trung thành với Charlotte, cô ấy có tinh thần trách nhiệm.

Như đã hứa, Ellen sẽ liều mạng bảo vệ Charlotte khi cô gặp nguy hiểm, kể cả khi cô không hề có chút lòng trung thành nào với cô. Cô không có ý định từ bỏ nhiệm vụ của một hiệp sĩ hộ vệ.

Ellen và Charlotte nhìn nhau chăm chăm.

Bằng cách nào đó, họ đã trở nên quấn lấy nhau một cách kỳ lạ.

Tình hình đã đến mức này, và họ quyết định đối đầu với nhau một cách đàng hoàng.

Vì vậy, Charlotte hơi khó chịu với Ellen.

Cảm giác là như nhau đối với Ellen.

"Thành thật mà nói, cô biết mình là người không may mắn, phải không?"

"Cô, người đã đi xa đến đây chỉ vì lòng thương hại, có một chút hèn nhát."

"Chà... lời nói của cô thật khó nghe. Thật sự rất khó nghe!"

"Tôi chỉ muốn cho cô thấy bất hạnh thực sự là như thế nào kể từ khi cô đề cập đến nó. Đó không phải là cảm giác thực sự của tôi."

"Đây thực sự là điều mà một hiệp sĩ hộ vệ nên nói sao...?"

"Vậy thì hãy tìm một người khác, nhưng không phải Reinhardt."

"Kể từ khi cô trở thành bạn với Reinhardt, ngôn từ của cô trở nên khó chịu như vậy!"

"Tôi đoán cô đã không trở nên đủ thân thiết để bắt chước ngôn từ của anh ấy. Thật đáng tiếc."

"Cái gì? Đây là... thật là..."

Charlotte và Ellen, bị ràng buộc bởi lời thề của một hiệp sĩ hộ vệ, đã thực sự không ưa nhau.

"Tuy nhiên, tôi thực sự biết ơn."

Lâu lâu, Ellen nói thêm.

"Cho nên, cho dù cả thế giới ruồng bỏ cô, tôi cũng sẽ bảo vệ cô."

Theo cách riêng của mình, Ellen cam kết trung thành với Công chúa của mình.

"...Tôi không biết phải nói gì với điều đó."

Charlotte, với khuôn mặt hơi đỏ, đảo mắt khỏi Ellen và ngoảnh lại.

***

Ellen trở thành hiệp sĩ của Charlotte.

Cuộc đính hôn cứ như chưa từng xảy ra. Họ cũng đã có một cuộc trò chuyện riêng với Hoàng đế về nó.

Hoàng đế vẫn ngụ ý rằng nếu Charlotte muốn tiến hành lễ đính hôn và kết hôn, điều đó hoàn toàn phụ thuộc vào cô ấy. Ông ấy thậm chí có vẻ thích nó theo cách đó.

Đương nhiên, với tình hình hiện tại, không cần phải nài nỉ, nên họ lùi lại.

Đó là một tình huống vô lý. Để có quyền lựa chọn trong tình huống này.

Mặc dù lễ đính hôn như thể nó chưa từng xảy ra, nhưng sự lựa chọn đã dẫn đến một sự thay đổi đáng kể khi Ellen, tôi và Olivia sẽ tiết lộ bản thân với thế giới.

Và, Ellen và Charlotte vẫn chưa có một cuộc trò chuyện thích hợp về vấn đề đó. Theo một nghĩa khác với trước đây, tôi không biết phải nói gì với Ellen, và Ellen dường như không biết làm thế nào để phá vỡ lớp băng.

Vì thế.

Sau bài học kiếm thuật do Saviolin Tana hướng dẫn, Tana rời đi, nhưng tôi và Ellen ngồi cạnh nhau trên băng ghế trong phòng chờ mà không nói một lời.

Cả hai chúng tôi đều cảm thấy rằng chúng tôi nên nói điều gì đó, vì vậy chúng tôi đã không rời khỏi chỗ ngồi của mình.

Tuy nhiên, không ai trong chúng tôi biết bắt đầu như thế nào.

Cả hai từ cảm ơn và xin lỗi đều cảm thấy xa lạ.

Tôi đã lựa chọn, và lựa chọn đó là Charlotte.

Ellen đã hy sinh bản thân để làm mờ sự lựa chọn đó.

Vì vậy, không phải là hơi lạ khi nói lời cảm ơn sao?

Và nói lời xin lỗi có lạ không?

"....."

"....."

Vì vậy, thậm chí sau vài ngày kể từ buổi lễ phong tước hiệp sĩ của cô ấy, Ellen và tôi không thể nói chuyện với nhau. Ellen đã chọn tôi, nhưng cô ấy không thể trò chuyện với tôi.

Bao nhiêu thời gian đã trôi qua?

Cho đến khi màn đêm buông xuống bên ngoài cửa sổ phòng chờ.

Chúng tôi không thể có bất kỳ cuộc trò chuyện nào.

Tôi phải nói điều gì đó, vì vậy cuối cùng tôi cũng mở miệng.

"Anh....."

"Chỉ cần hứa với em một điều."

Nhưng ngay khi tôi mở miệng, Ellen đã ngắt lời tôi và xen vào. Ellen nhìn tôi.

"Như lần trước..... Như lần trước..... Như lần trước....."

Nước mắt trào ra trong mắt Ellen khi cô ấy nói.

“Đừng... nói dối như thế nữa.....”

Lời nói dối đó có lẽ là về những gì đã xảy ra trên đảo Kamsencha.

Đó có phải là một lời nói dối? Ellen đã hỏi tôi điều đó, và tôi trả lời là có.

Ellen nức nở.

“Em biết đó là lời nói dối..... Em biết nó..... Tất nhiên, em biết điều đó.....”

“Nhưng nó quá... quá.....”

“Đau đớn.....”

Ellen cầu xin tôi trong nước mắt.

Tôi đã cố gắng hy sinh một cái gì đó, và thay vào đó, Ellen đã hy sinh bản thân mình.

Nhưng cuối cùng, tôi cũng phơi bày danh tính của mình với thế giới và chấp nhận một mức độ rủi ro nhất định.

Trước khi tôi có thể hy sinh thêm bất cứ điều gì để bảo vệ Charlotte, Ellen đã chặn nó lại.

Cả hai chúng tôi đều phải gánh vác một việc gì đó để bảo vệ Charlotte.

Điều mà Ellen yêu cầu ở tôi chỉ là một điều.

Không chọn cô ấy, không thích cô ấy.

Giống như trước đây.

Đừng hủy hoại bản thân bằng những lời nói dối, cô ấy chỉ yêu cầu bấy nhiêu thôi.

Tôi không thể nói rằng tôi yêu cô ấy.

Tôi không thể nói lời cảm ơn.

Mặc dù nói lời xin lỗi có thể là không đủ.

“Anh xin lỗi.”

Đó là tất cả những gì tôi có thể nói.

***

Trên đường trở về ký túc xá vào ban đêm.

Ellen và tôi đi cùng nhau, giữ một khoảng cách nhỏ giữa chúng tôi. Cảm giác tội lỗi và ám ảnh quấn lấy nhau, tôi và Ellen trở nên xa cách nhau.

Lễ đính hôn cứ như thể nó chưa từng xảy ra, nhưng ngay cả sau khi Ellen nói về nó, tôi vẫn cảm thấy khó nói bất cứ điều gì.

Chúng tôi có thể quay lại như cũ không?

Chúng tôi có thể quay lại và giả vờ như không có gì xảy ra, sống như chúng ta đã từng?

Tôi có quyền làm như vậy không?

Có vẻ như bất cứ hành động nào tôi làm đều không đúng, nên cuối cùng tôi không thể làm được gì.

Chúng tôi lơ đãng bước về ký túc xá năm hai.

Trời đã tối, tôi muốn vào nhà nghỉ ngơi, nhưng Ellen đã túm lấy cổ áo tôi. Ellen nhìn tôi, với vẻ bình tĩnh thường thấy.

“Em đói.”

Đó là những gì cô ấy nói.

Nó có vẻ giống như một tuyên bố tầm thường được ném ra một cách tình cờ.

Nó không có gì đặc biệt.

Ellen luôn đưa ra những nhận xét như vậy một cách thờ ơ, và sau khi nói xong, cô ấy sẽ làm gì đó để ăn.

Một nhận xét bình thường.

Sớm thôi.

Một biểu hiện hàng ngày.

Bây giờ những khoảnh khắc kỳ lạ đã kết thúc, chúng ta hãy quay trở lại cuộc sống hàng ngày của chúng ta.

Bạn rộn rã kiếm, ăn ngấu nghiến trước khi đi ngủ và chìm vào giấc ngủ mệt mỏi.

Hãy trở lại những ngày bình thường đó.

Những lời đơn giản của Ellen là một tín hiệu, cũng như những lời tha thứ.

Hãy sống như chúng ta đã từng sống.

Hãy cùng nhau chia sẻ mọi khoảnh khắc như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Không phải cảm giác tội lỗi đã biến mất, cũng không phải bất cứ điều gì đã thay đổi đều trở lại như cũ.

Tuy nhiên.

Như thể không có gì thay đổi, như thể không có cảm giác tội lỗi.

Chúng ta có thể giả vờ.

“Em muốn ăn gì?”

“Đồ hằm. Với thịt bò.”

“Được. Ăn thôi.”

“Làm thật nhiều nhé.”

“...Em định ăn bao nhiêu?”

Cô ấy định ăn bao nhiêu?

Ellen có vui khi tôi nói thế không?

“Thật nhiều, thật nhiều.”

Với một nụ cười rạng rỡ, cô ấy nói thế.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Quét mã để chuyển tiền

NGUYỄN TIẾN LỰC

SĐT: 0901089550

Thanks For Reading